

De hensyn, som kan begrunde, at Danmark efter den foreslåede § 48 c påtager sig behandlingen af en asylansøgning af humanitære grunde, vil i vidt omfang være de samme, som opregnes i § 7, stk. 4. Den nye § 48 c kan således anvendes, hvis Danmark på grund af udlændingens tidligere længerevarende ophold her i landet, herboende nære slægtninge eller anden tilsvarende tilknytning må anses for nærmest til at behandle sagen. For så vidt angår nære slægtninge her i landet, der er konventionsflygtninge, vil Danmark allerede efter konventionens artikel 4 være forpligtet til at behandle sagen. For så vidt angår nære slægtninge, der er de facto-flygtninge, vil der imidlertid kunne være de samme humanitære hensyn, jf. herved at konventionens artikel 9 i forbindelse med omtalen af humanitære grunde fremhæver familiemæssige hensyn. Det vil således i relation til reglen i § 48 c være uden betydning, om de herboende nære slægtninge er konventions- eller de facto-flygtninge.

Kompetencereglen i EF-asyllkonventionens artikel 9, hvorefter en stat kan påtage sig at behandle en asylansøgning af humanitære grunde, har et andet anvendelsesområde end den gældende udlændingelovs § 9, stk. 2, nr. 2. Efter sidstnævnte bestemmelse kan der gives opholdstilladelse til udlændinge, hvis væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Afgørelsen af, om der foreligger sådanne særlige humanitære grunde, som kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, beror på et skøn. Ved udøvelsen af dette skøn er der i praksis navnlig blevet lagt vægt på ansøgerens personlige forhold, herunder om der er tale om en familie med mindre børn, der kommer fra et land i krig, om der foreligger en alvorlig sygdom hos den eller de pågældende, samt varigheden af opholdet her i landet. Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, at den er tiltænkt et snævert anvendelsesområde.

Det er derfor ikke givet, at en udlænding, der har fået behandlet sin ansøgning her efter den foreslåede § 48 c, og som har fået afslag på opholdstilladelse efter §§ 7-8, opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 2. Det vil også i disse tilfælde bero på en helt konkret vurdering, om der foreligger humanitære hensyn af en sådan styrke, at de efter hidtidig praksis afgørende taler for, at der meddeles opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 2.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne nedenfor under pkt. 4.5. om ambassadeansøgninger.

4.5. *Ambassadeansøgninger m.v.*

EF-asyllkonventionen gør det endvidere nødvendigt at ændre den særlige danske regel i udlændingelovens § 7, stk. 4. Efter denne bestemmelse kan der

gives opholdstilladelse til en udlænding, som ikke opholder sig her i landet, såfremt Danmark på grund af udlændingens tidligere længerevarende ophold her i landet, herboende nære slægtninge eller anden tilsvarende tilknytning må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse. Bestemmelsen indebærer, at der kan indgives ansøgning om asyl på danske repræsentationer i udlandet.

Efter den gældende regel i udlændingelovens § 7, stk. 4, er Danmark således forpligtet til at behandle en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, selv om udlændingen ikke opholder sig i Danmark. Danmark vil således - såfremt bestemmelsen ikke ændres - efter dansk ret være forpligtet til at behandle en ansøgning, som efter EF-asyllkonventionen skal behandles af et andet EF-land. Efter EF-asyllkonventionens artikel 3, stk. 4, har en medlemsstat ganske vist altid ret til at behandle en ansøgning, som den får forelagt, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler den efter kriterierne i konventionen. Hvis der ikke sker ændringer i § 7, stk. 4, vil konventionens system imidlertid føre til, at Danmark i tilfælde, hvor der til danske myndigheder indgives en asylansøgning af en udlænding, der opholder sig i et andet EF-land, vil være forpligtet til at overtage sagen og asylansøgeren, uanset at et andet EF-land efter konventionens kriterier skulle behandle sagen.

Enhver asylansøger, der opholder sig i et andet EF-land, ville således kunne sikre sig, at hans sag bliver behandlet af danske myndigheder efter de danske regler, og at han får adgang til Danmark, blot ved at indgive en asylansøgning på en dansk ambassade i det andet EF-land. For at undgå denne konsekvens og for således at deltage i konventionens fordelings-system er det nødvendigt at ændre udlændingelovens § 7, stk. 4, således at den ikke finder anvendelse på udlændinge, der opholder sig i et andet EF-land.

Der kan også henvises til, at bestemmelsen i § 7, stk. 4, i sin tid blev indsat i udlændingeloven i mangel af en internationalt bindende regulering af 1.-asyllandsproblematikken. Nu hvor der med EF-asyllkonventionen er gennemført en international fordelingsaftale, vil det derfor også være en naturlig konsekvens heraf at begrænse det geografiske anvendelsesområde for § 7, stk. 4, således at bestemmelsen ikke længere gælder inden for EF-området. Loven foreslås derfor ændret, således at reglen i § 7, stk. 4, ikke finder anvendelse på udlændinge, som opholder sig i et andet EF-land.

Det skal fremhæves, at en sådan ændring ikke vil afskære asylansøgere med nære familiemæssige bånd eller anden tilknytning til Danmark fra at få deres sag behandlet her i landet, idet der som nævnt samtidig åbnes mulighed for, at Danmark af humanitære